

(Bu yazı [İK Bahçesi.com](http://IKBahcesi.com) blog sitesi – “Gerçek yaşam öyküleri” sayfalarından alınmıştır.)

Yaşayan Kahraman

O bir kahraman, hem de gerçek ve içimizden. Toplumun “engelli” dediği ve fakat hiçbir engel tanımayan biri. Onu tanıyınca anlıyor insan, gerçek engelin bedende değil yürekte olduğunu.

Çocukluk ve İlk Gençlik

1960 yılında doğdu, 5 kardeşin dördüncüsü olarak. 10 yaşına kadar yürüyüp koşabilen, güzel giyinmekten hoşlanan, sahilde dolaşmayı seven bir çocuktü. Beylerbeyi İlkokulu’na yazdırıldı, ancak 1. sınıfın yarısına gelmeden omurilik ameliyatı olması gerektiği için okuldan ayrılıp hastaneye yatırıldı. Yanlış ameliyat sonucu belden aşağısı felç oldu ve yürüme yetisini kaybetti.

Bundan sonra tam 11 sene hastanede yattı. Hastaneye yattıktan kısa bir süre sonra babası öldü. Bir daha hiç okula gidemedi. Hiç dışarı çıkamadı, sadece bir gece istisna; ağabeyinin evleneceği kızın ailesi bir akşam yemeği düzenledi ve onun da katılmasını istediler. Gece yemek için hastaneden dışarı çıkarıldı. Döndüğünde vücudu reaksiyon verdiği için acile kaldırıldı. Ağabeyinin kayın pederi, yemekteki şık giyimli, saygılı, çatal bıçakla balık yiyen bu genci görünce onun 11 sene hastanede kaldığına inanamadı.

Hastaneden Çıkış

Kenan Evren dönemi ve durumuyla ilgili bir şeyler yapması gerektiğine inanıyordu. Yattığı hastaneden Kenan Evren’e bant kaydı gönderdi; “Yanlış ameliyat yaptılar ve beni burada tutuyorlar” diye. Bunun üzerine hastaneye baskın oldu ve Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’ne sevk edildi. Oysa bu konuyla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Annesiyle birlikte girdiği başhekimin odasında yine şık giyinmişti. Doktor kendisiyle görüştü ve şu soruyu sordu: “Oğlum ne olmak isterdin?” “Yazar” dedi hiç düşünmeden. Doktor annesine dönüp “Hanımefendi görmüyor musunuz bu çocuğun hiçbir şeyi yok. Al bu çocuğu götür” dedi. Sevgiyle andığı o doktor Yıldırım Aktuna’ydı.

Ve eve geldiler annesiyle. Evleri bir bodrum katındaydı. Bir nevi karanlıkta yaşam serüveniydi. Pencereye ancak tırmanarak ulaşmak mümkündü. Bir sabah 07.30da kalktığına annesinin evde olmadığını gördü. Annesi bir daha eve hiç gelmedi. Artık tek başınaydı.

Vaz geçmeyen taş işçisi hikayesindeki gibi yılmadı, pes etmedi. Ağabeyi ile ortaklaşa para koyarak bir daktilo aldı kendine. 1. sınıftan yarım yamalak aklında kalan A, B, C’leri birleştirerek evde kendi kendine okuma yazmayı öğrendi. Yazmaya çok hevesliydi. Yazılar yazmaya başladı. Yazdığı yazıları büyük gazetelerin yazarlarına gönderiyordu. İlginçtir kendilerinden “Şöyle yazarsan daha iyi olur, buna dikkat et” tarzında geri bildirimler almaya başladı. Ve yazılarını geliştirdi.

1989'da müstakbel eşi kendisini kaçırdı ve evlendiler. Bir kızı bir oğlu var.

1993 yılında **Bedensel Engellilerle Dayanışma Derneği**'ni kurdu. Buradaki yenilikçi çalışmalarıyla, sayısız devlet ödülüne layık görüldü. Bugüne kadar toplam 300'ün üzerinde ödül aldı. Engelliler konusunda toplumsal duyarlılık sağlama adına bugüne kadar 75 il, yüzlerce ilçede yardım dağıtım programlarını gerçekleştirdi ve bu amaçla 1 milyon kilometre yol kat etti.

Evet o, 10 yaşında yürüme yetisini, hastanede yatarak 11 senesini, babasını ve ardından annesini kaybeden, ama umudunu hiçbir zaman kaybetmeyen, yaşamın içinde bir insanlık dersi gibi duran, bugün yüzlerce bedensel engellinin umudu ve çaresi olan kendimize "gerçek engel nedir, gerçekte hangimiz engelliyiz" diye sorgulatan Kemal Demirel'dir.

Nurdan Akalın Terazi

Kıdemli Danışman

Masters Training International

Not: Yazı, BEDD web sitesi ve Sayın Kemal Demirel'in verdiği bilgilerden derlenmiştir.

Aşağıdaki video onun dokunduğu hayatlardan sadece bir tanesine aittir.

Videoyu izlemek için : <https://youtu.be/PIN7kUhr6s4>